

„Oom,” begon Frank na een poos zijn eierschaal in duizend stukjes vergruizelend, „ik wou u een voorstel doen, of liever u vragen of u mij helpen wil en kan.”

„Waarin?”

„Die kinderen interesseeren mij.”

„Allebeide?”

„Nu, de oudste dan ofschoon die kleine draak ook wel een studie waard is. Ik wou die andere graag tot model hebben. Zij heeft een gezichtje dat voor een schilder veel waard is, hoewel beter misschien voor moment-photographie dan voor schilderstudiën. Zij moet voor mij poseeren. Of ik de zee zie of haar, dat is bijna hetzelfde. Ik kan het u niet uitleggen, maar ik vind ze bijna één!”

„Kijk dan naar de zee. Die hoef je geen permissie te vragen.”

„Nee, er zit toch nog meer ziel, nog meer stemming in haar rusteloos gezichtje. Zij behoeft geen woord te spreken, haar oogen, haar mond, zelfs haar neus en haar vingers zijn altijd expressief bezig. Maar nu wil ik ze wat meer comfortable en in de buurt onder dak brengen.”

Dokter Adrichem legde zijn courant neer, liet de handen op de tafel neer, zag zijn neef strak in de oogen en vroeg ernstig:

„Frank, wat zijn je bedoelingen? Je komt hier niet den roué spelen, hoop ik.”

De neef doorstond dien blik.

„Nee, oom! Ik verzeker u, dat ik niets anders van plan ben te doen, dan wat ik zeg. Dat kopje trekt mij aan als artiest en artiest is 't eenige, wat ik nog wil zijn.”

„Jongen, jongen! de mensch zit er zoo diep en vast in, dat hij zich niet op den duur laat bedekken of verdrukken door een kunstmatig hulsel. Vroeg of laat breekt hij dat door. Weet je wat, ik ga met je mee. Ik ben nieuwsgierig naar je wonderkind.”

„Oom heeft zoo'n eigenaardige manier om zich zelf altijd buiten spel te houden,” dacht Frank, „zijn mensch-zijn zit er al heel diep onder. Men raakt het nooit, hoe men er ook aan prikt!”

Toen de dokter en zijn neef bij Vrouw Krijns kwamen onder een aanhoudenden motregen, bleek het dat Jansje maar stil in haar bedsteê was gebleven; Rose-Marie zat in de eenige kamer op den grond en speelde met twee of drie kleine visschertjes.

Reeds toen de dokter den klink der huisdeur oplichtte, klonk haar zilverachtige lach hun tegen; verlegen stond zij op en streek haar oproerige krulletjes weg, terwijl zij met een gelaat rood van het spelen en van verlegenheid hun kwam begroeten.

„Mijn oom Dr. Adrichem, ik ben Frank van Haeren,” zeide de schilder en boog zoo beleefd tegenover haar alsof zij een dame was, die door zijn moeder in haar salon ontvangen werd.

Vrouw Krijns groette den dokter met een gemeenzaam knikje en antwoordde op zijn vraag naar den welstand van het gezin, dat allen 't opperbest maakten.